तयोस्तद्वचनं श्रुत्वा प्रहस्य मुनिपुंगवः ।
अब्रवीच्छ्रूयतां राम यस्याग्रं पूर्व आश्रमः ॥ ९ ॥
कन्दर्पो मूर्तिमान् आसीत् काम इत्युच्यते बुधैः ।
आविष्टुमभ्ययात् तूर्णं कृतोद्वाहमुमापतिं ॥ १० ॥
तपस्यन्तमिह स्थाणुं नियमेन समाहितं ।
धर्षयामास दुर्मेधा ह्यकृतश्च महात्मना ॥ ११ ॥
अवध्यातस्य रौद्रेण चक्षुषा रघुनन्दन ।
व्यशीर्यन्त शरीरात् स्वात् सर्वगात्राणि दुर्मतेः ॥ १२ ॥
अशरीरः कृतः कामः क्रोधाद्देवेश्वरेण ह ।
अनङ्ग इति विख्यातस्तदा प्रभृति राघव ॥ १३ ॥
स चाङ्गविषयः श्रीमान् यत्राङ्गं स मुमोच ह ।
तस्याग्रमाश्रमः पुण्यस्तस्येमे मुनयः पुरा ॥ १४ ॥
तपोदमरताः सर्वे पुराणा ब्रह्मवादिनः ।
निवसन्त्यत्र नियता तपोनिर्धूतकल्मषाः ॥ १५ ॥
इहाद्य रजनीमेकां वसाम शुभदर्शन ।
पुण्ययोः सरितोर्मध्ये श्वस्तरिष्यामहे वयं ॥ १६ ॥
अभिगच्छाम च स्नात्वा शुचयः पुण्यमाश्रमं ।
इह कामाश्रमे राम सुखं वत्स्यामहे निशां ॥ १७ ॥
तेषां संवदतां तत्र तपोदीर्घेण चक्षुषा ।
विज्ञाय परमप्रीता मुनयो हर्षमागमन् ॥ १८ ॥

Digitized by Google